

bretot vosaltres, obrers, tant com nosaltres mateixos. Us hem vist sotmesos al mateix jou, encadenats al treball i patint pel dur treball, en la vostra terra àrida. I us hauríem estés més d'una vegada els nostres braços, si els haguéssim tingut lliures. És el que esperem fer un dia si aquest és el vostre desig. La nostra unió oficial d'avui, feta per la força —unió que és la causa de la misèria i de la inquietud de tots—, feta demà pels lligams de la llibertat i de la fraternitat, serà plena d'eficàcia i plena de possibilitats materials i morals insospitades.

Heus ací, doncs, l'esperit de la nostra revolució.

Via fora, catalans!

Lluitem per aquesta terra immortal que és Catalunya i no podem ésser vençuts!

Què seria d'una joventut sense rebellia? Què seria d'una vida sense dignitat?

Vius o morts, per Catalunya i la seva ànima immortal!

A les armes, catalans!

En nom del Consell provisional de la República Catalana,

Francesc Macià.

A LES NACIONS LLIURES DEL MON, SALUT!

Es Catalunya la que avui us saluda, nacions lliures del món, en el moment d'aixecar-se en armes en defensa del seu dret imprescriptible de governar-se ella mateixa. Assistits per aquest dret i ajudats per un exèrcit de braus voluntaris catalans, així com per l'heroica Legió de voluntaris italians per la llibertat dels pobles, acabem de proclamar la nostra independència nacional i us demanem el vostre ajut, encara que sigui moral, preguntant-vos vulgueu reconèixer Catalunya com a Nació lliure.

La raça catalana, la seva llengua, els seus costums, les seves tradicions, el seu temperament i el seu caràcter, són profundament diferents i, en molts aspectes, oposats als d'Espanya. No volem aduir altra prova que l'absència de compenetració que ha existit sempre entre els catalans i els governs espanyols, font principal de les inquietuds i la discòrdia que no han deixat sempre de manifestar-se, fins al punt d'haver d'ésser reprimides a la força.

Històricament, Catalunya ha estat de tot temps diferent de la resta de la Península ibèrica. La Història de l'Edat Mitjana brilla encara per l'esplendor de la gloriosa i independent Confederació catalano-aragonesa, una de les més democràtiques pel seu codi marítim anomenat Consolat de Mar i la que instaurà el primer Parlament

a Europa. Esperit democràtic que no ha perdut mai, ni amb la seva aproximació amb Espanya després del maulurat casament del rei Ferran d'Aragó i Catalunya amb la reina Isabel de Castella, ni per la persistent política d'absorció realitzada per Castella, que provocà, al 1640, la guerra de separació, ni a conseqüència de les sagnants repressions de Felip Vè, que culminen amb l'assalt històric del 1714, el qual tingué com a conseqüència la pèrdua de les nostres llibertats. En contrast amb la d'Espanya, plena d'un esperit imperialista i reaccionari, la Història de Catalunya es caracteritza pel seu esperit liberal. Cal tenir en compte que si, abans, Catalunya transformava els seus reis en veritables presidents de república, en coratjà, més tard, els pagesos de remença a enderrocar els drets feudals i abusius dels senyors, esdevenint aquest camperols, els veritables precursors de les revoltes socials.

Geogràficament, Catalunya presenta una unitat ben definida a la Península ibèrica. Està constituïda per les províncies de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona; per una llenca de les províncies aragoneses; per un altra més extensa de l'antic reialme de València i per l'arxipèlag de Mallorca, que forma la Catalunya insular. Ultra aquestes raons històriques, ètniques i geogràfiques sobre les quals es